

עין משפט
נר מצוה

כו א מ"י פ"א מ"ב
 נדרים ה' י"ט ופ"ג
 נ"ח:
 סה ב מ"י פ"ג מ"ב
 נדרים ה' י"ט ופ"ג
 לאין רמז טו"ש"ע י"ד ס'
 ר"י ס"י א:
 ס"ג ב מ"י פ"ג מ"ב
 [א ו-ט] וסמ"ס
 טו"ש"ע י"ד ר"י ס"י
 א:

ע ד מ"י עס ה"י [א]
 ופ"ה מה"ל שנוט
 ה"י טו סגן עס טו"ע
 י"ד ס"י רלט ספ"ד:
ע ה מ"י ס"א מה"ל
 שנוט ה"י כ ופ"ה
 ה"י כ ופ"ג מה"ל דרס
 ה"א טו"ע עס ספ"י
 ג

עב ר ו ז מיי פֿינ מהל
נדרים הל' וין יא
פֿאג שס טושיעס וויד קר
רנ פֿער א:
א ח מיי פֿיא מהל
נדרים הל' כ פֿאג
שס:
ב ט מיי שס הלסה ח
פֿאג שס טושיעס שס
קר רה פֿער א:
ג י מיי שס הל' יא
ד כ מיי שס הל' ל
ופֿיר שס הל' י פֿאג
שס טושיעס קר רה
פֿער א:

ליזן הש"ס

בהר"ן ד"ה באומר יאמר
פי וכו' ודכותה בהש"ס.
ע' לקמן דף עז ע"ב בהר"ן
ד"ה אמר רבא ובגיטין דף
עג ע"ב תד"ה אמר רבא
וביבמות דף סה ע"ב תד"ה
באומר:

מוסף רש"י

שהגדרים חלקו על
 המצוה בברשות. קום
 קום אפי' עשה לזר
 שמי וטל אסור ויגדלים
 (טו): ורשאי קטנה
 (ברכות כה). ורשאי
 ממש. חרי גויי משמע
 שאין כן ממש. כן איה,
 וימנע שאין כן הייח,
 כן משלוח לזר לזר
 (שם). דר איז חל על
 השתה כן אפי' אין.
 דקום לזר קדום שן.
 (שם). יאסר מי לזריו.
 שאסר חל מיל על כדורו
 ורמזה בפרש.

הדדן עלך כל בנוי

שלא יקל ראשו לכך.
אבל לעיל נבי שאוכל לך
ככר חזיר לא חיישין
לשמה יקל ראשו, דמה לט
אם יאסיר עמו לגמרי
שלא יאכל משל חבירו
(ראמ"ה כטומו).

22

רמב"ם

גלגל קטן הוא דאמור הא קרבן הא דאמור הקרבן. כלומר דמי אומר
הקרבן הוא להי' קרבן קאמר: ברתני' האומר לחבירו קונס
מי מידר עמך וכו'. בגמרא מפרש לה: גמ' שהנדרים חלים על דבר
מלוה. כפ"ב (לקמן דף טו:) מוכחין לה מקרא: שהשבעות חלות על

דבר שאין בו ממש. משום דמיתק
גברא הוא שלא יעשה כן ואילו את
ציה ממש: מה שאין כן בגדרים.
המתק ממשא חסא הוא היכלא כי לית ציה
ממשא לא אפר מיד: כאומר יאמר
פי לדבורי. כלומר נעשה כלומר
הלא אומר קיום פי מדבר משמע
דקיום קאי אדבור משמע נמי דקאי
אלאפי' היכלא כיון דקסם דרשי
למחמור דלאפי' דאפי' ופיו דבר
שיש בו ממש הוא * והדומה בזה"ש
אלאמרין כלומר ויפירון נעשה כלומר.
ודפין הוא דהוא מלי לגווי ליה
אפילו קאי קיום אדבור אפי'
אסור מדרבנן שהגדרים חלין מדרבנן
אפילו על דבר שאין בו ממש
בדאיחא לקמן בריש פ"ב) אלא קושטא
דמילתא מתק ליה אפילו מתאוריתא
נמי אסור:

הודו עלך כל בניי

ראלו מוסרין. איידי דתנא בפרק קמא נדרים האסורין פתח הכא
בזבולו מותרין: חולין שאולן לך.
בגמרא מפרש לתאי אלטערץ: וכו'.
בכשר חויר כעבודת כוכבים וכו'.
כל מיני אסורין קתני אסורין באמילא
בכשר חויר ואסורין בכנאלה כעבודת
כוכבים ואסורין בהנאה שאין להם
טעולה כעבודת לזבובין שהיו מקורבות
לעבודת כוכבים שהיו נוקבין העור
בנגד הלך והיו מוילאין אותו כשהוא
זחמירי מעבודת כוכבים דהיינו
עבודת מוכבים אית לה טעולה

תקדושת עבודה כובדים אין לה צללה
בלבד יש בהן טומאה כבדית ושטומה
ורשעים: כחלה אהרן ופטרמוס. ש
יחיה שם אל מקדו דבר הנדור וכמו
שאר אקור לזה וימור לה לא חמור
לא פירא ולא מלי דאסירי לה חמור
דחמנה עלייה. וטעמה דכולהו הני דלי
מוסר. ואפילו עם הארץ שגד בהם
מאוס דקא בעי למיתנא האומר לאשתו
ידענא ואלו מותרין דרישא כלומר
דנקיט שרי את עלי כלאה ה"ם נמי במת
כבשר אימא כבשר אחותי כערלה ככלל
האקור צעם הארץ מדרבנן גרף פתח ו
כבוד לאמן כקל ה"ם נזר דלא
מדרבנן פותיחין קא משמע ק"ל. והש
יחי שרי את בלא פתח י' מתפסין דבני
בהן ואין לרירין שאלה והיינו דנדרים דבני
תנא חולין לאו לגופיה אינערין דהא פ

כל כנויי פרק ראשון נדרים

רע"י

מסורת הש"ס

(א) [לעיל יא. שביעות לה.].
(ב) לקמן טו. [שביעות סה.
חוספתא פ"א. ג] [לעיל יב.
(ד) [לעיל יא. שביעות לה.].
(ה) [דף טו. ו] [דף י"ב.
ד"ה בעיקרו וד"ה כחלת].
(ו) [שמה רש"ש].

הגהות הב"ח

(א) כתבתי ק"א כטריפות
כשקלים
(ב) ישי"י ד"ה לא קשיא
וכי' ורבי מאיר היא וכו'
חי הס"ד וזל"ח מ"ה
קחני לקרבן ב"י לא
קרבן: (ג) ד"ה דיקא נמי
ממתינן דיאסר פי קאמר:

פירוש הרא"ש

שנהגדים חזין על דבר
פצוה בדבר הישות.
פירוש לעמוד על דבר מזה
מה שאין קן כנסות
ולקמן צ"ט שני מפרש
שפר: מש"כ ב"ר.
שהגדר חולה האסור
נחשן ודבר שאין זו ממש
אין יכול לאסור עליו ודעור
היולין דבר שאין זו ממש
הוא: באוסר "אמר ש"
לדבריו ב"ר. ויש מפרש
באוסרם לאסור עליו:

החזון שלך כלל בניי

[illegible]

לא קשיא. ממתינן דאמר דאמר הקרבן דהיינו בקרבן שאוכל
לך (ו) רבי מאיר היא דלא שאני ליה בין אמר הקרבן לבקרבן
ועצמיהא דאמר הא קרבן דמשמע חיי לא קרבן לא אוכל לך.
אבל שאוכל לך הוי קרבן להכי אושר רבי מאיר. ואית דאמרי הכי

משמע לקרנן כשציל קרנן לא אולל
 לך ששם אולל לך יהא אסור עלי
 קרנן: ומקשינן והא ליס לרבי
 מאיר וכו': **מאנן** קונס פי **מדרב**
עמך. מה שאני קונס עמך אסור
 עלי קרנן או שאמר קונס ידי עושה
 עמך או קונס רגלי מהלכת עמך
 אסור לדבר עמו ולהלך עמו ולעשות
 עמו מלאכה: **גמ'** חלין על המצוה
כברשות. ששם אסור קונס שאני
 עושה סוכה או קונס שאני מניח
 תפילין חל עלי הנדר ואם עשה קס
 ליה בגל יחל: מה שאין כן בשבועה.
 שאין נשבעין לגלל את המצוה
 דמושבע ועומד מדר סיני הוא
 לקיימן ולהכי לא חלה שבועה עליה
 לדאן שבועה חלה על שבועה: מה
 שאין כן בנדירים. לדאן חלין על דבר
 שאין בו ממש כגון ליבוס שאין בו
 ממש ואמאי הכני ליבוס: **באומר**

הדרן עלך כל בינויי

וְיֵאָמְרוּ מותרין לחולין שאוכל לך כבשר חזיר כעבודת כוכבים כעורות לבובין כנבילות וטריפות כשקצים ורמשים ^ו כחלת אהרן וכתרומתו מותר ^ז האומר לאשתו הרי את עלי כאימא פותחין לו פתח ממקום אחר שלא יקל ראשו לכך: **גמ'** מעמא דאמר חולין שאוכל לך הא אמר לחולין שאוכל לך משמע לא לחולין יהיו אלא קרבן מגי מתניתין אי רבי מאיר ^ז הא לית ליה מכלל לא

אלו מוסרין. דלא חשיבי נדר:
האומר חולין שאני אוכל לך

עצמות כובדים כו' כחלה אהרן
דכל הני לאו דבר הנדור הן אלא
גלה נדר ואין נודרים בדבר האסור:
ה מכלל לאו אשה שומע הן. והיכא
ע אלא לקרבן דהיינו הן מכלל לאו:
אלא

סור בדאיחא בגמרא (דף קד. ע.) הרי זה מותר
מותרין דדר ותנא הרי זה מותר
ואי לא הדר ותנא הרי זה מותר לא
מנייהו: **האומר בגמרא וכו'.** האי
תא ומי מניה בגמרא [סא] הרי את עלי
נן חדא דלף על גב דמתסין בדבר
אמו כלומר האי הימ יודע שלא
היה דלוריחא אכל האי דליחיה אלא
שדברו לאסור את אשמו מתוך הקפדה
ריס מתוך שאין מניזין כל כך לא גזרו
יאמר חולין אסורין לך וכו'. דודאי כי
סור: **מני מסתנין אי רבי מאיר וכו'**
אלא

תוספות

[illegible]

הדרך ע"ד כל בניו נדרים
ואלו שידרתי. הרי עלי: גם' בעמא דאמר הויין שאובא דא' חמיוין שאובא דא' וכו'. דמ"ד לדיקא אלעטריך למדק
מנינא למולין ביוו ולגופיה לא אלעטריך:

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones